

A megtapasztalt békesség

Bakonyi táborunk második hetében kerékpártúrára indultunk. Rendezgettem a szereldét (olyan szerszámok, kellékek, amelyek a kerékpárszereléshez kellenek, és amelyeket mindig magammal viszek), és láttam, hogy a gumijavító ragasztó még négy defekt-hez elég, így nem tettem be még egy tubus ragasztót. Az úton öt defektünk lett. Az utolsó lett az enyém, amit már nem tudtam megjavítani. Mindenkit elküldtem, hogy folytassa az útját a táborba, én pedig 5 kilométert gyalogoltam a kerékpárom mellett.

A hatalmas szálferdőben olyan mérhetetlen békesség szállt rám, hogy azt kívántam, bár soha ne lenne vége. Dalolt a lelkem, teljes mértékig elégedett voltam az életemmel, önmagammal, Isten-közeli állapotba kerültem, elbűvölt környezetem, a csend, a körülölelő békesség.

Ekkor gondoltam arra, kísérletet kellene tenni annak megfogalmazására, mi játszódik le az emberi lélekben, amikor földöntúli békesség száll rá.

Tisztában vagyok azzal, hogy az érzéseimről, benyomásaimról, tapasztalataimról szóló beszámoló nem éri el a 10%-át sem annak, amit átéltem. De ami megmutatható, ami leírható, azzal megpróbálkozom. Istennek hála, sokszor megtapasztaltam azt az állapotot, amit földöntúli békességnek mondok.

Életem első ilyen élménye 18 éves koromban ért. Érettségi után, a teológia megkezdésekor az intézet spirituális vezetője (lelki vezetője) azt mondta, megtanítja nekünk, elsőéveseknek az emlékedő imát. Követtem hangosan elmondott utasításait, és olyan mérhetetlen lelki béke lett a következménye, amelynek emlékét azóta is magamban hordozom.

Papi éveim spirituális útkeresésében szereztem mély tapasztalatokat. Relaxálni könnyen és gyorsan megtanultam. Egyik reggel relaxálva kezdtem imámat. Amikor úgy éreztem, hogy váltanom kell, kényszerítettem magam arra, hogy ne hagyjam abba. Kíváncsi voltam, van-e valami a relaxáción túl. Volt. Nem is akármilyen. Eddigi életem legmélyebb tapasztalata a lelki-testi békéről.

Egy másik alkalommal szinte valószínűságon láttam, hogy úgy szálltam le a lelkem mélyére, mintha lifttel utaznék. Ezen lelki utazás következménye is olyan mérhetetlen lelki-szellemi-testi békesség lett, amelyet azóta is visszakívánok.

Csak önmagunktól létrehozni ezt a békességet nem lehet. Magam is sokszor vágyom rá, de azért ritka vendég. Ezért nem önhipnózis, önszuggesztió, mert magamtól nem tudom létrehozni. Imádságom, csendes perceim jutalmaként mikor kapom meg ezt a békességet, megmondani nem lehet.

De még nem válaszoltam a legnehezebb kérdésre: Mi történik a lelkünkben, amikor előnti a békesség mint folyam?

1. Az első és legmélyebb tapasztalat az *Isten-közeli állapot* érzése. Megtapasztalom, tudom, hogy Isten ott él a szívem-lelkem mélyén. Azért tudom, mert rátalálok. Ez a találkozás megrendítő.

2. *Elcsitulnak az indulatok, semmivé válnak a feszültségek, megoldódnak a gondok.* Minden gondunk a szerető Isten közelében oldódik meg igazán.

3. *A szeretetlen gondolatok, érzések lelepleződnek,* így világossá válik a Teremtő akarata. Itt lehet igazán szembesülni hazugságainkkal, csúsztatá-

sainkkal, szeretetlen beidegződéseinkkel. Katartikus élmény mindezek megtapasztalása.

4. *Isten közelében a csend beszédes.* Ekkor jönnek a lelki üzenetek, amelyek biztosan a Teremtőtől jönnek. Ezek életre szólóak és felejthetetlenek. Az üzenetek nem kívülről és felülről, hanem belülről jönnek.

5. *Olyan nagy fokú szeretet tölt el, hogy át tudom ölelni az egész világot.* A szívemben megszűnik minden gáncsoskodó gondolat. Világosan és tisztán látom: azokat is szeretni tudom, akiket eddig nem sikerült.

6. *Leleskötő, örömteli gondolatok suhannak át a szívemen,* amelyeket eddig nem gondoltam, nem éreztem.

7. *Fáradtságom, keserűségem, rossz kedvem kisöprődik,* mintha szélvihar vinné el. Lelkem megtelik nyugalommal, békével, mindenkit átölelő szeretettel.

8. *Energiáim megújulnak.* Nagy bennem a tenni akarás, a segítség vágya. Erősnek, bátornak érzem magam.

Mindezek olyan pozitív energiamezőben történnek, hogy a jóézés elmondhatatlan, kifejezhetetlen. Mindezeket átélve lehet érteni Jézus szavait: *„Békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek. Én nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja”* (Jn 14,27). Ezek a lelki élmények a biztosítékai annak, hogy újból és újból leüljünk imádkozni, és abba soha bele ne fáradjunk.

Kisap korunkban teológiai tanáraink azzal vádoltak bennünket, csak arra törekszünk, hogy lelki élményeink legyenek, hogy számunkra csak ez a fontos. Ebből a mondatból látszik, mennyire nem voltak a lelki élet ismerői és mesterei, hiszen a nagy lelki élményeket az ember nem is tudja saját maga létrehozni, és főleg nem fenntartani.

Mennyei Atyám! Elmondhatatlanul hálás vagyok, hogy megtaláltalak és megtapasztaltalak a lelkem mélyén, a természet gyönyörűségében, embertársaim szavaiban, gesztusaiban, a lélektestvérek közösségében, az evangélium Igéiben. Ezek a találkozások mérhetetlen békét, lelki élményt, maradandó tapasztalatot adtak. Legyél áldott érte! Ámen.

Vincze József